

BETEG MADÁRKA. (Lásd a 239. lapon.)

XXXIII. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. október 9-én.

96

A SÁNTA SZOMSZÉD.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

zt hitték, valami nevezetes dolgot visznek véghez, mikor pedig nem tettek egyebet, mint hogy rakoncátlanok és szófogadatlanok voltak. Hová mennek, merre járnak: azzal nem gondoltak, csak mentek játszva, kergetőzve, a hova épen a véletlen vezette őket. A mezőn virágot tépdestek, de nem azért, hogy bokrétába kötve haza vigyék, hanem hogy ismét eldobálják. A pataknál kövekkel hajigálózta a halak után, csakhogy ezek mihamar odább usztak s messze elkerülték a garázda gyermekeket. Mentek hát tovább és a hol fészket láttak a fákon, azt ostromolták nagy kövekkel; szerencsére ügyetlenek voltak az efélében, nem tehettek kárt a madarakban.

Nagyon jó mulatságnak találták ezt mind, de a kis Lórika titkon mégis úgy találta, hogy már jobb szeretne otthon lenni, mert fáradt is volt, éhes is volt. Szólni azonban nem szólt, mert ha már megígérte, hogy vitézül kitartja, hát be is akarta váltani a szavát. Csak erőltette a dolgot és vánszorgott tovább a fiuk után.

Béla észrevette ezt, és nagyon kapott rajta. A viláért sem vallotta volna meg, de biz az mégis csak úgy volt, hogy ő maga is elfáradt, Andor hasonlóképen.

— Ugy látom Lórika, elfáradtál, de nem akarsz szólni, mondá Béla. Jól van no, hát ülünk le ide a fa alá és pihenünk.

— Az nagyon jó lesz, tevé nézz. Andor. Magam is mintha elfáradtam volna egy kicsit.

Leheveredtek. De amint így pihengettek, mindnyájoknak ugyan-egy dolog jutott eszökbe.

— De kár, hogy nincs itt ozsonnánk, szólt Andor.

Már erre Lórika meg nem állhatta, hogy nagyot ne sóhajtson.

— Oh, ha most otthon volnánk, milyen jól ozsonnálunk!

— Talán bizony éhes vagy?

A kis leány nem felelt, de Andor, a ki nem tett semmiféle nagy fogadalmat, kimondta az igazat:

— Persze hogy éhes ... magam is éhes vagyok. Rosszul rendeztük ezt az egész kirándulást. Egy kis eleséget kellett volna magunkkal hozni, vagy pedig nem jönni ilyen messzire.

— Jaj Istenem, mikor jutunk haza! sopánkodék Lórika. En olyan éhes vagyok, mindjárt meghalok.

— Már pedig itt ugyan nem kaphatsz enni valót, szólt Béla. Én magam is szeretnék falatozni valamit, de itt még csak egy árva erdészlakot vagy pásztorkunyhót sem látok sehol.

— Hátha mégis akad? szólt Andor. Keressünk!

Fölkerekedtek és mint valami éhes kis farkasok, kutatták az ennivalót.

De biz az úgy látszott, hogy ezen a tájon hiába keresgélnek. Csakugyan nem volt errefelé még csak csöszház sem s akárhogy nézegettek is jobbra-balra, nem láttak senkit, semmit.

Már ez nagyon rossz mulatság volt és nagyon kedvetlenül, fáradtan vánszorgtak odább. Talán nem is voltak olyan igazán éhesek, de mivel már egyszer ez jutott eszökbe, hát csak ezen járt az eszök, mert szokva voltak hozzá, hogy mindig teljesedik minden kívánságuk. A kis leány már sírdogálni kezdett és a két fiú is nagyon megbánta az egész kirándulást. Legnagyobb bajuk pedig az volt, hogy igen messzire kalandoztak el a háztól, voltaképp nem is igen tudták, hol járnak és merre juthatnak legrövidebb úton haza.

Nagy búsán ballagtak, de amint egy kis domb tetejére értek, Béla reménykedve kiáltott fel:

— Jertek csak hamar! Látok itt egy pásztor-gyereket, az talán tud valamit, útba igazít.

Csakugyan egy pásztor gyerek feküdt ott a domboldalon. Kicsi nyája szét-szóródva legelészett, míg a fiú mélyen olvasgatott. Ez furcsa látvány volt, mert pásztorgyerekek bizony nem igen szoktak olvasgatni; de a három testvér most erre nem ügyelt, nem is igen vette észre, hanem csak a maga baján akart segíteni.

Oda léptek a fiúhoz, aki nem volt más, mint Pali s aki meglepetve tekintett föl könyvéből.

— Hallod-e te fiú, kezdé Béla, hol van itt legközelebb valami ház, ahol tejet, vaját és kenyeret lehet kapni?

— Az bajos lesz, kérem alássan, felelé Pali. Olyan itt közel nincs.

— Oh, ez már mégis borzasztó, sópánszkodék Andor. Inkább ne is jöttünk volna ide ki, hiszen ez éppen olyan, mintha

valami vad pusztaságban tévedne el az ember.

— Igen, és ott aztán akár éhen is halhat! siránkozték Lórika.

Pali csodálkozva nézett az úri gyermekekre. Messziről mindig nagyon bámulta őket, de most majdnem nevetni szeretett volna. Már ugyan micsoda furcsa beszéd az! Hiszen bizonyosan jól megébédelték, aztán meg ha félórát sétálnak még hazáig, csak nem halnak meg éhen! De hát ő mégsem értette egészen az ilyen kényes úri gyerekek dolgát, csak azt látta, hogy bajban vannak, éhesek. Ezen pedig segíteni kell, a hogy lehet. Azért tehát így szólt:

— Enni valót itt ugyan nem kapnak. Amott lent dolgoznak ugyan munkások, de azoknál nincs eleség, mert ebéd után jöttek ki és estére haza mennek. Itt van közel a csordapásztor is, de annak sincs semmije. Az én tarisznyámban még van egy kis kenyér meg túró, — ha az tetszik, szívesen oda adom.

— No ha van, akkor ne beszélj annyit, hanem add elő szaporán!

Pali nem tudta ugyan bizonyosan, de mégis gondolta és sejtette, hogy talán másképp is lehet és illik kérni, ha valaki szíveséget kíván. De hát ezek nagy úri gyermekek, náluk talán az a szokás, és ha valakinek a baján segíteni kell és lehet, akkor nem szabad holmi czerimóniára nagyon sokat tartani. Pali tehát elővette tarisznyáját és jókora darab kenyeret meg nagy csomó túrot szedett elő.

— Tessék! Szívesen adnék valami jobbat is, de nincs.

Béla azt sem mondta, hogy »köszönöm!« csak elkapta és olyanforma mozdulatot tett, mintha csak egymaga akarna falatozni. De már ez ellen Andor és Lórika rögtön tiltakoztak.

— Ohó, nem csak a tied, nekem is kell! kiáltá Lórika.

— Igen, osztozni kell, három egyforma rész legyen! mondá Andor.

Béla nem szívesen ugyan, de ráállt. Megosztottak és möhón neki fogtak az evésnek. És mialatt ők falatoztak, Pali csodálkozva gondolóla:

— No, már ez csak furcsa! Ezek a gazdag uri gyerekek ide jönnek és megeszik az én fekete kenyereket, sós túrómat, mikor ott-hon bizonyosan kedvökre válogathatnak a sok finom csemegében. Nem hittem volna, hogy megeszik.

De biz azok megették az utolsó morzsáig, mintha a legfinomabb csemegé lett volna. Épen elég volt arra, hogy étvágyukat kissé csillapítsa s mikor elkészültek az egyszerű oszonnával, mindjárt vigabban néztek ismét széllyel. Legelőször is ma-

gát a pásztorfiut nézegették és valami idegen nyelven nevetgélve mondogatták egymásnak valamit, amit Pali nem értet. Nem is gondolta, hogy róla beszélnek, míg nem Lórika nagyot nevetve így szólt:

— No, már az igaz, hogy furcsa ruhád van, hallod-e. Ugyan ki csinálta?

— Azt biz én nem tudom, a gazdám-tól kaptam.

— És mit csinálsz te itt? kérde Béla.

— Őrzöm ezeket a juhokat ni.

— Nem nehéz mesterség, mikor így heverészni lehet mellette.

— Bizony könnyebb, mint nekünk leczkét tanulni, szólt Andor.

— Jaj de szeretnék én ilyen pásztor lenni! szólt Lórika. Akkor nem kinozná-

nak a zongorával.

— Igen ám, de hátha aztán nem kapnál egyebet, mint fekete kenyeret, meg túró-t? mondá Béla nevetve.

— Oh, kapok én egyebet is, szólalt meg Pali. Estére mindig kapok jó meleg ételt.

— És azt kitől kapod?

UTOLSÓ VIRÁGOK. (Lásd a 236. lapon.)

— Korpás gazdáéktól, a kiknek minden hónapban elviszem béremet, amit lecsár urtól kapok.

— Miféle kulcsár urtól, te?

— Hát attól, a ki ott ott lakik az urék kastélyában.

Ezalatt Andor, a mint Palit nézegette, megpillantotta a földön fekvő könyvet.

— Ni, hát az miféle könyv? Mintha ismerném azt a képet, a mely ott látszik.

Fölkapta a könyvet és megnézte.

— Csakugyan! Jól látam! Hiszen ez az én könyvem, melyet tavaly karácsonykor kaptam. Itt van beleírva a nevem is.

— Micsoda? pattant fel Béla. Hát hogy jutottál ehhez a könyvhöz? Talán bizony loptad?

Pali fülig elvörösödött, de ártatlansága érzetében hamar visszanyerte nyugalmát és jóformán zavarodás nélkül felel:

— Nem vagyok én tolvaj, nem loptam ezt a könyvet. Szeretek olvasgatni, mikor itt naphosszat egymagam vagyok.

A kulcsár ur tudja ezt és ő adta nekem a könyvet, mert azt gondolta, nem teszek vele kárt, ha elolvasom. Aztán úgy is visszaviszem.

— Igazán? No lám, ez ugyan szép dolog! Tehát ti itt a mi holminkba gazdálkodtatok? No hiszen meg is mondom mindjárt apának, azt a mihaszna vén kulcsárt mindjárt holnap elkergetjük.

— Oh, ne bántsák a jó öreget! kérte Pali. Hiszen látják, nincs a könyvnek semmi baja, nagyon vigyáztam rá.

— Nem az a kérdés, van-e a könyvnek valami baja, mondta Andor megvetőleg. Azt hiszed, sokat adok én egy ilyen haszontalan könyvre? Van nekem száz is, ha kell. De azt nem tü-

röm, hogy más hozzá nyuljon. Ha nekem tetszik, széttepem, de másnak semmi köze hozzá.

És hogy megmutassa, mily kevésre becsüli azt a szép kötésű könyvet, feldobta magasra, úgy hogy a könyv, mikor leesett, mindjárt nagyot repedt a kötésben. Szegevény Pali, a ki ezt a könyvet olyan drága

BALATONI KIS PÓSTA. (Lásd a 239. lapon.)

kincsnek tartotta, szinte fölkiáltott ijed-
tében.

— Oh, mit csinál! Hiszen elszakad!

— Hát aztán? Az enyém, hadd sza-
kadjon. Most kedvem van ezzel lapdázni.
Igy legalább mulatságosabban érünk haza.

— Ez nagyon jó lesz, szólta Béla.
Majd felváltva próbáljuk, ki bírja mesz-
sebb dobni.

— De hiszen szét fog esni! kiáltá
Pali elsomorodva.

— Hadd essék, semmi gondod rá.
Vagy ha tetszik, fölszedheted. Ami kihull
belőle, azt neked ajándékozom.

(Folytatása következik.)

A SZÉTSZEDETT BÁBU.

(Képpel a 232—233. lapon)

HEJ, szüköl a Morgó kutya!
Pajkosságát addig üzte,
Mig — mint ez a kép mutatja —
Bizony rossz fát tett a tűzre.

*Igaz, kandiság hajtotta; —
Sokszor gondolta magában:
Valjon milyen titok rejlik
Abban a Vicza babában?*

*Van-e husa, csontja, vére,
Agyveleje és zuzája?
Van-e szíve és veséje,
Van-e neki lépe, mája?*

*Kezdte aztán tépegetni,
S mind egy szálig széjjel szedte —
Nagyot nézett. »Csak pozdorja?«
Kérdé, hogy már szétfejtette.*

*»S össze sem is bírom róni!
Ez fejemre bajt s panaszt hoz!...
Már most jó lesz elkotródní —
Szégyen a futás, — de hasznos.«*

AZ ÖRDÖG KERTJE.

— Szüreti történet. —

(Folytatás.)

SÉTÁT mindig az »Ördög-kertjé-
kezdtek, melyet a parasztok az
neveztek így, mert az a szőlőkerü-
soha nem termett mind az ideig, hogy ez
a történet kezdődik s mely ekkor a leg-
gazdagabb termést ígerte az egész »szöllő-
hőgyön.«

— Nézd csak Lujza, mondá Márton
az idősebb testvérnek, mialatt Klára virá-
gokat szedett az útszélen, nézd ezeket a
gyönyörű fürtöket.

— Oh, legalább is egy kilót nyom-
nak, mondá a gyermek elragadtatva.

— De sokat is fáradtam, míg a fil-
lokszerát ki birtam irtani, mondá Márton.

— Mi az, édes bátyám?

— Az egy oly piczi kis állat, melyet
nem is lehet szabad szemmel látni s mely
egészen megsemmisíti a szőlőtőkét...

— Oh a haszontalan! mondá a kis
leány. És te látod őt, édes bátyám?

— Ép úgy nem látom, mint mások
sem, gyermekem... De meghallgattam
az okos emberek tanácsait, követtem
utasításait és sikerült nekem...

— Úgy, mint nekem, vágott szavába
Lujza. Hogy olvasni tudok, azért van,
mert hallgattam tanítónóm szavára.

— Kétségkívül: lásd tehát Lujzács-
kám, én most a gróf leggazdagabb bérlője
vagyok s ha ez így megy...

— Bátya, bátya! kiáltá Klára Már-
ton felé futva, egy nagy mezei virágbok-
rétával kezében, nézz csak oda! Mily
szép kocsi s mily pompás lovak...

— Lám, lám, mondá Márton, hisz ez a gróf úr fogata. Jól ismerem a kocsiszt. . .
 . . . miessünk csak s vágjunk keresztül ez ösvényen, akkor épen idejére érkezünk meg, hogy a grófot láthassuk, mert a kocsi ott a kanyarulatnál a lejtő aljánál meg fog állani.

Mind a hárman szaladni kezdtek: Klára elől, Márton és Lujza utána, mert a szőlők közötti gyalogút igen keskeny szokott lenni s ketten nem férnek el egymás mellett. Ez pedig azért van, mert minden talpalatnyi föld drága.

A kocsi megállt, miként azt Márton megjövendölte s a gróf leszállt leányával együtt. Budapestről jöttek szüretelni.

Most először látta Márton a grófot, mert eddig mindig csak a jószág-igazgatóval intézte el dolgát, de a kocsit már az előző szüretetek alkalmából ismerte, igen meg volt tehát elégedve, hogy most megismerheti a gazdáját s annak leányát.

Mihelyt Miklós, a kocsis, meglátta Mártont, fejével intett neki. Mikor pedig a gróf megkérdezve komornyikjától az ifiúr nevét, megtudta, hogy az az ő bérlője, jó napot mondott neki, s épen nem haragudott, hogy vele beszédbe ereszkedhetett. Márton okosan s értelmesen felelt a hozzá intézett kérdésekre, miközben Lujza s Klára tágra nyílt szemekkel csodálták a szép kisasszonyt.

— Nézd csak Klára azt a rózsaszín pántlikás kalapot!

— Hát az a szép csipkefátyol, mondá Klára, akár a Minasszonyunké a templomban!

— És az a szép selyem ruha!

— Ilyen zöld ni, viszonzá Klára, a bokrétája között levő levelekre mutatva.

— Oh de milyen szép ő maga is, fekete szemével s hogy ránk mosolygott, nézd csak Lujza!

S mindketten érezve, hogy bátortalanságuk fogyni kezd, szintén visszamosolyogtak a grófkisasszonyra, mialatt oly vörösek lettek, mint a pipacs.

Marianne, a gróf egyetlen leánya, vig kedvű kis leányka volt s épen nem kevély; közeledett a két testvérhez s csakhamar bizalmas társalgásba eredtek.

— Hány évesek vagytok? kérdé Marianne.

— Én tiz éves éves vagyok, kisasszony, sietett válaszolni Lujza, mert Lujza mindig gyorsabb beszédű volt Kláránál.

— És te? kérdé Klárától.

— Ő kilencz éves, kottyant bele Lujza.

Szerette volna tudni ő is a Marianne korát, de nem merte kérdezni.

— Mekkora vagytok mindketten! mondá Marianne.

— Oh nem oly nagyok, mint a kisasszony, viszonzá Lujza.

Klára meg csak nézett, hol egyikre, hol másikra, nehogy egy szót elveszítsen a társalgásból.

— Azt meghiszem, mondá Marianne, hogy nagyobb vagyok, de ez nem is csoda, mert én tizenkét éves vagyok! És mivel töltitek itt a időt?

— Gazdasszonykodunk — viszonzá Lujza.

— És te? kérdé Marianne Klárától, ki sohsem juthatott szóhoz testvére miatt.

— Segítek testvéremnek, kisasszony, viszonzá a gyermek félénken s a tyukokra viselek gondot.

— Ah, vannak tyukjaid?

— Még pedig harmincz! mondá Lujza büszkén.

— Harmincz tyúk! Hisz ez tömérdek! És minek annyi?

— Hogy legyen tojás kisasszonyom.

— De hiszen lehet tojást tyúk nélkül is kapni; én mindennap eszem lágy tojást, pedig nincs tyúkom s nem is sokat törődöm vele.

— Mert hát a kisasszony nem készít rántottát, vélte Lujza, örülve, hogy szakácsművészetéről beszélhet.

— No az igaz, én nem csinállok rántottát.

— És lepényt sem, úgy-e? folytatá Lujza.

— Azt sem! Hát te csinálsz rántottát is, és lepényt is?

— Persze, hogy csinállok; mondá Lujza fontoskodólag.

— És pedig kitűnő lepényt! tevé hozzá Klára, kit a néje készítette lepény emléke fölbátorított a szólásra.

Lujza megelégedett mosollyal, s szerénykedve mondá:

— Tehetségem szerint igyekszem a lehető legjobban elkészíteni azt s még a tiszteletes ur is eszik belőle minden vasárnap.

— Lám, lám! Tehát jó lepényt tudsz készíteni? No, szeretném én megkóstolni.

— Szolgálatára kisasszony, mondá Lujza; majd jövő vasárnap készítek a kisasszonynak is.

A SZÉTSZEDETT BAK (lásd a 230. lapon.)

— Én meg elviszem a kastélyba, találkozik Klára, ki igen szeretett sétikálni.

— Nem, nem, mondá Marianne. A majorban fogok oszonnázni, majd ott adsz nekem lepényt.

— És tejet, tevé hozzá Klára.

— Még pedig jót, mondá Lujza, mint a ki jártas az efélében.

— Talán teheneitek is vannak?

— Hogyne! Mindennap kétszer fejek; dicsekedék Klára.

— Te kicsi! És nem félsz? kérdé Marianne.

— Oh, a riska nem hamis, szólta Lujza és ismeri jól testvéremet.

— Nos, jól van, tehát vasárnap, ha apácskám is úgy akarja, fordult a fiatal lányka a gróf felé.

— Annyival inkább bele egyezem, viszonzá a gróf, ki mindent hallott, mert én is meg akarom tekinteni Mártonnal az »Ördög kertjét«, melyet a legelső szőlővé tett.

— Míg apa a szőlőt tekint meg, én a kicsikkel lepényt eszem.

— Ah! És ugyan ki fogja a lepényt készíteni?

— Én, gróf úr, viszonzá Lujza elpirulva.

— Te? Ez a maga szakács néja, Márton? Gratulálok önnek. Igen helyes gazdasszonyka.

Lujza füle tövéig elpirult lesüté szemeit.

— Méltóságos uram, viszonzá Márton. Ez az én húgom épen nem ügyetlen.

— Nos tehát: vasárnap, barátom, mert közeledünk a

szüret felé s még a tőkén akarom az »Ördög-kert« szőlőfürtjeit látni. Ez a szőlőkert eddigelé senkinek se hozott hasznót, csak önmek.

Márton oly boldognak érezte magát, hogy elfelejté minden fáradságát s kis hugai is örültek, ha arra gondoltak, hogy a szép grófkisasszony a következő vasárnap az ő vendégök lesz. Klára, hogy mindháromok háláját tolmácsolja, bokré-táját nyújtá Mariannának. A lejtőn felmenve, a kocsí megállt s a gróf és leánya helyet foglaltak benne. Márton tisztelettel tartá kezében kalapját, a kis lányok pedig illedelmesen meghajlottak s mikor a lovak elszáguldtak, hangosan kiálták:

— Vasárnap... vasárnap!...

Jaj, milyen hosszú volt az a hét! Mennyi tervet csináltak a kis lányok a majorban, hogy a gróf urat és leányát jól fogadhassák.

Lujza éjjel-nappal a fényes lakomára gondolt, melyet arra az ünnepies vasárnapra készíteni akart.

— Először is a lepényhez szükséges tojást az nap reggel szedem össze, hogy egész friss legyen s a vaját is csak akkor köpülöm meg; azután igen finom sajtot, vajasat, aminőt ily faluhelyen nem is ösmernek; azután őszi baraczkot s még más egyéb őszi gyümölcsöt s olyan tejet, amely csak úgy habzani fog a sajtárban! Oh, olyan felséges tejet fejünk akkor, amelyet egy tehén se tud adni sehol....

— A rendesnél fehérebb kenyeret is süttetek, s egy tálra még egész friss mandulát is készítek el, a czukortartóba pedig

szép hófehér czukrot, mit a városban hozatok.

Hanem Márton is gondoskodott egy fogásról, t. i. egy kosár gyönyörű szőlőt szánt az asztal ékítéseül, mely mellé Klára még két szép bokrétát is kötött.

Mikor a várva-várt vasárnap megérkezett, Klára oly szépen kitisztogatott, elmosogatott s feltörülgetett mindent, hogy a ház mint a tükör úgy ragyogott. Már jókor reggel elkészítettek a gyermekek mindent, s az asztalt is megterítették a hófehér abroszszal. Azután fölvtették ünneplő ruháikat s az ajtóban várták vendégeiket.

— Most már nyugodt vagyok, mondá Lujza, mert minden készen van. Csukd le a zsallut Klára, hogy a nap ne süssön be.

— Talán félsz, hogy megeszi a lepényedet; mondá Klára, miközben vigyázva behúzta a zöldre festett zsallut.

— De oktondi vagy! A virágok miatt mondom...

— Igazad van! mondá Klára. De már szeretném, ha itt volnának... Oly éhes vagyok...

— Te mindig éhes vagy; nekem meg úgy ver a szívem.

— Mitől félsz?

— Hogy nem találjak eljönni... s aztán nem tudom, de oly izgatott vagyok... csak a lepényem jól sikerüljön!...

— Hisz oly szép sárgásbarna s oly jó illata van. Oly szép, hogy az ember a szemével megenné.

— Mindegy az, ha egyszer olyan nagy uraknak készítenék valamit, mindig félünk, hogy nem sikerül, mondá Lujza oktatólag.

— Na bizony! Oly kedves az a gróf-kisaszszonyunk... épen nem látszik kevélynek.

— Mégis csak szeretném azért tudni, Klára, ha jó-e a lepényem. Jaj Istenem! Klára, nézz csak oda... arra ni.....

— Ah! mondá Klára ugrálva, jönnek... jönnek... ez a kocsi... itt vannak... itt vannak...

E pillanatban Márton alakja tünt elő az út végénél s látták, a mint köszönt. A kocsi megállt, a gróf leszállt leányával s mindhárman a kis lak felé indultak.

A szomszédok mind kiálltak a kis kapuba.

— Az uratokat várjátok, Lujza? kérdé Sári asszony irigykedve.

— Igenis szomszédasszony, viszonzá Lujza.

— No nézd, mormogá Andris gazda úgy a szakállába. Mily szerencsések ezek, hogy olyan nagy uri vendégek van.

— Talán a majorságtokat tekintik meg, Lujza? fűzé tovább a szót Sára.

— A kisasszonyunk ide jön lepényt enni.

— És tejet inni, egészíté ki Klára, ki szintén fitogtatni akarta, hogy milyen részt vesz a készületben.

— No, annál jobb rátok nézve, mondák a szőlősgazdák, befelé indulva házaikba, a mint a gróf keresztül ment az úton.

— Milyen szerencséje van! mormogá újból András gazda, a kerítése mögé állva. Mondtam, hogy imposztor ez a Márton. Hej, hej!...

— No én nem látom át, miért? mondá egy jó érzésű szomszéd. De hát

Andris gazda mindig rosszal mindent s mindenért irigykedik...

A gróf és Marianne a szobába mentek, hol minden készen állt fogadásukra. Klára sietett széket tolni alájuk s Mariannek egy szép rózsabimbót nyújtani. Lujza elpirult örömben, mert a gróf, amint meglátta a lepényt, így kiáltott fel:

— Oh, de pompás lepény!

— S tudom, jó is lesz, mondá Marianne. Ha papának is úgy tetszik, asztalhoz ülhetünk, mert majd meghalok éhen.

A gróf szembe ült Mártonnal, Marianne az asztalfőt foglalta el, míg Lujza az asztal alsó végét, Klára pedig el volt foglalva, hogy mindenkit pontosan kiszolgáljon s így nem volt neki bizonyos helye.

A lakoma felséges volt, a lepény kitünő, a tej és gyümölcs pompás. De a kis gazdaasszony megdicsérése után mégis csak az ördög-kertbeli szőlő volt az, ami a gróf figyelmét lekötötte, és amiről Mártonnal a kis lányokra nézve túlkomoly beszélgetést kezdett, úgy, hogy a leányok nem is szólhattak bele. Az evés után mindenki dolga után látott. A gróf és Márton a szőlőbe mentek; Marianne, Lujza és Klára pedig a tyúkokat, galambokat, teheneket, tengeri nyulakat, kacsákat, szóval az egész majorságot megtekintették. Azután pedig a konyha-kertet vették szemügyre. A három kis leány úgy beszélgetett egymással, mintha évek óta ismerősök lettek volna. Marianne egyre tegezte Lujzát s Klárát, kik néha alig tudták az önözést folytatni. Végre mikor már kijátszották, kiszaladgálták magukat, énekelni és táncolni kezdtek.

Mikor ebbe is belefáradtak, szépen megpihentek egy lugasban, mely szőlővel volt befuttatva s a jövőről kezdtek tanakodni.

— Nemde, eljön a szüretre a kisasszony? kérde Klára.

— Ha papa akarja, én szíves örömet, mondá Marianne.

— Jaj, milyen jól fogunk mulatni! kiálta fel Lujza.

— És mennyi szőlőt fogunk enni, de mennyit! folytatá Klára.

— No, nem annyit mint tavaly, kivált te, kis telhetetlen, jegyzé meg Lujza; emlékszel-e, milyen beteg lettél.

— Igen, mert nem volt érett, mondá Klára.

— Szereti kisasszony a szőlőt? kérde Lujza Mariannétól.

— Szeretem, viszonzá Marianne, de én nem fogok ám egész nap enni.

— Meghiszem azt, — mondá Lujza. De dolgozni is kell.

— Hát mit csinálnak ott? kérde Marianne.

— Levágják a fürtöket, kosarakba rakják, aztán... aztán... juhúsos kását esznek vagy tejfölös káposztát.

— Aztán jó az a tejfölös káposzta? kérde Marianne kíváncsian.

— Ami azt illeti, biz az káposztaszagu, mondá Lujza nevetve.

— Ebből még nem tudom, jó-e?

— Igen jó, mondá Lujza, ha t. i. jól van készítve.

— És te készited a tejfölös káposztát is?

— Igenis, kisasszony; viszonzá Lujza egy kis hiúsággal.

— Hiszen akkor megkérem apacs-kát, fogadjon meg téged gazdaszszony-nak. De hát lássuk csak, én nagyon szeretnék eljönni a szüretre. Mit kellene tennem?

— Az nem oly nagy dolog. Itt tölt egy hetet egy kis kosárral a karján s bicskával a kezében, mondá Klára.

— Nem, jobb lesz olló, mert a kisasszony nincs a bicskához szokva, jegyzé meg Lujza.

— De hisz még azt sem tudom, milyen az egyik vagy a másik, mondá Marianne.

(Vége következik.)

UTOLSÓ VIRÁGOK.

(Képpel a 228. lapon.)

*AZ ÖSZ füvet-lombot sárgít;
Körül járok a mezőn, és
Szedem utolsó virágít.*

*A derűre jő a ború,
Hadd hirdesse végső fényét
Majd egy szerény kis koszorú.*

*Fonogatom, füzөгtem --
Kimegyek a temetőbe,
S egy fejfára felfüggesztem.*

*A mi Laczink nyugszik ottan --
És hogy boldog angyalka most:
Olvassom a csillagokban.*

AZ UJ JÁTÉK.

(Képpel a 237. lapon.)

z asztalnál irogatva, számitgatva ült Kádas ur és sok számitgatas után így szólt a nevéhez:

— Ha Isten megsegít, hát ez évben teljesitem a Muki óhajtását, beadom a városba iskolába.

— Oh de jó volna! felelé a mama.
Ez már régi óhajlásuk volt a szülők-
nek, de magának Mukinak is. Kádas uram

nem volt gazdag ember, csak olyan kis-
birtokos, a ki szorgalmas munkával, taka-
rékossággal megéldegélt valahogy. Négy

MÉLYEN ELGONDOLKOZVA ALLT OTT. (Lásd a 238. lapon.)

gyermeke volt: Muki, Netti, Jani és Gizi,
s ezek közül a két nagyobbik a falusi is-
kolába járt. Muki jó eszű gyerek volt,

kissé szeles, pajkos, de a leczkénél szor-
galmas, úgy hogy a falusi tanító sokszor
mondá:

— Már én csak azt hajtom, Kádas uram, nagy kár, hogy ez a fiu nem tanul többet valami jobb iskolában. Itt a mi kis falusi iskolánkban nem sokra viszi, pedig van esze a fiunak. Én az ön helyén beadnám a városba, hadd legyen ember belőle. Bizony akár doktor, akár pap vagy prókátor is válhatnék belőle.

— Igen ám, de sokba kerül az!

— Tudom, tudom, felelé a derék tanító. De ha lehet, tegye meg. A fiunak, azt már vettem észre, nagy kedve volna hozzá, kivált mióta a földes ur fiával beszélt, a ki szintén a városban tanul.

Ezen aztán Kádas uram és a felesége sokat tanakodtak és a jó apa végre kisütötte, hogy hát mégis csak megteheti.

— Kissé nehéz lesz, de hát majd csak meglesz. Mi itthon kissé szűkebben fogunk élni, takarékoskodni fogunk és így valamiképp majd csak összehozok annyi pénzt, hogy fizethetem Mukiért a városi tartást.

Mikor Mukinak megmondták, hogy nem sokára ő is városi diák lesz, majd kibujt a bőréből örömeiben. Igazán hálás volt, mert már elég nagyra nőtt, hogy megértse, milyen áldozatába kerül ez a szíves apának.

Nagy jó kedvében ugrált és szaladgált is vagy egy óra hosszáig. A mint a házhoz visszaért, ott találta három testvérét, kik azon tanakodtak, mit kellene játszani ozsonnáig.

— Mit? Hát kezdjük a bujósdin! szólta Muki.

— Oh nem, szólta Gizike. Engem mindjárt megtaláltok, én pedig soha sem tudok senkire se rátalálni. Ez nem jó játék!

— Én sem szeretem, tevé hozzá a kis Jani.

— Jó, hát akkor fussunk versenyre.

— Persze! ellenkezett Gizike. Akkor ti nagyok mindig győztök, mert jobban tudtok futni.

— Igen bizony, mondá Jani, az pedig nem mulatságos, ha valaki mindig vesztes fél.

— De hát akkor mi legyen, ha mindentől féltek? szólta Netti.

— Megállj csak, majd gondolok ki valamit, mondá Muki.

És mélyen elgondolkodva állt ott, testvérei pedig kíváncsian lesték, mit fog kitalálni. (Lásd a képet a 237. lapon.)

— Már tudom! szólalt meg Muki diadalmasan. Egészen új játékot találtam ki. Oláh cigányosdit fogunk játszani.

— Mi az? Milyen az?

— Hát nem emlékeztek, mikor ott tanyáztak a falu végén? Mindenfelé jártak-keltek, koldultak, háborguskodtak, aztán nagy üstben főztek ebédet és ott heverték a földön.

— Igen, én emlékszem. Az nagyon jó lesz. Mi is fogunk főzni?

— Persze, hogy fogunk. Majd keressünk jó helyet tanyának, ott aztán megtelepszünk.

A jó helyet mihamar megtalálták hátul a szérüs kertben, hol a buza asztag mögött senki sem háborgatta őket.

— Igen, de hogy fogunk főzni, mikor nincs se tüziünk, se bográcsunk? kérde Netti.

— Először is száraz galyat kell összehordani. Kiki induljon fát keresni.

En majd bemegyek a házba és hozok gyufát.

Elszéledtek és mire Muki visszatért, már a többiek is mind együtt ültek s jókora rakás száraz fa is volt együtt. Muki neki látott, hogy meggyujtsa, ami nem ment könnyen, mert egy kis szél fujt és kioltotta a gyújtó fát. De végre mégis sikerült. A tűz vigan pattogott.

— Tűzünk már van, de nincs bogrács rajta.

— Szerzek én a konyhából egy vaslábast, szólott Nettike.

— Én meg hozok vizet, mondá Gizike.

— Én pedig keresek valami főzni való, tevé hozzá Janika. Kiások a kertből egy pár burgonyát.

Nagyon tetszett a játék s Muki igen meg volt magával elégedve, hogy ilyen pompásan kigondolta. Rajta is volt, hogy a tűz ki ne aludjék, rakta rá a száraz galyat, a mennyi csak volt.

Ez még kevés, keresek többet. Van ott a pajta alatt sok forgács.

Elment és a pajta alatt nagy nyaláb forgácsot szedett föl, aztán indult vissza. De még közel sem ért, mikor ijedten ejtette le a forgácsot. Mert valami nagyon ijesztőt látott. Hatalmas füst emelkedett magasra a buza asztag felől, a következő pillanatban pedig roppant lánggal égett az egész asztag. És Muki nagyon jól tudta, hogy ezt ő okozta. . . . az asztag közelében rakta a tüzet, szél fujt s a száraz szalmába szikra pattant, kész a veszedelem!

Összefutottak az emberek, próbálták menteni, de mind hiába, az egész asztag hamuvá égett.

Az apa busan nézte, mint lett semmivé egész termése, melynek jövedelmére számított.

— Vége, vége! sohajtá. Erre az esztendőre még szegényebbek lettünk. Jó, ha megszerezhetem mindennapi kenyérünket.

Mihamar megtudta, hogyan támadt a veszedelem. Kemény büntetés jutott Mukinak, de legkeményebb az volt, mikor az apa így szólt:

— Kétszeresen fogsz lakolni, mert most már nem mehetsz a városba diáknak. Könnyelmű meggondolatlansággal magad okoztad, s hogy valamikor, esztendőre, lesz-e belőle valami, attól függ, tanulsz-e gondosságot és megfontolást tetteidben.

Azóta Muki nagyon megfontol mindent, amit tesz és talán, talán esztendőre mégis csak eljut a városi iskolába, a hol tanult ember válhatik belőle.

BALATONI KIS POSTA.

(Képpel a 229. lapon)

KIS hajócskám, messze szállj,
Síófokig meg se állj!
Levelünket vidd oda,
Le ne ejtsd a habokba!

Ott a parton Boriska,
Levelünk elolvassa.
Megírja a válaszát,
Hűségesen hozza át!

BETEG MADÁRKA.

(Képpel a czimlapon.)

MÉG nem hullt le minden lomb a fákról. Sárgultan, fakultan ott függ még sok levél, várva, hogy a csipős őszi szél őket is lerázza a többiekhez, melyek már ott hevernek a földön. A déli órákban csalóka módon ragyog a nap, de csak a fénye nagy,

a melege kevés. Hanem így is kedves és hívogat ki a kertbe, hogy még egyszer végig járjuk a szép helyeket, hol a kedves nyáron oly kellemes volt sétálgatni.

Ott sétáltak Károly, Endre és Ninka is és keresték, mivel lehetne legjobban elmulatni, mikor egyszerre valami kis zörgést és halk csipegetést hallottak egy bokor alól.

— Ni, egy madárka! szólt Ninka.

— Az ám! És nem röpül el, pedig milyen közel vagyunk.

— Bizonyosan valami baja van.

Ezt nem is volt nehéz kitalálni, mert a mint egészen közel léptek, a madárka ijedten vergődött ugyan, csapkodott a szárnyaival, de nem bírt fölrepülni és Károly könnyű szerrel megfogta.

— Csakugyan... véres... valami nagy baj érte szegénykét. Vagy meglőtték, vagy kánya, vércse kaparitotta meg, de aztán elejtette.

— Oh, a szegény kis madárka! Most már mi lesz belőle? szánakozék Ninka.

— Hát természetesen, bevisszük és ápolni fogjuk; mondá Endre.

— Igen, de a madár nem szereti a fogságot.

Ezen mindnyájan meghökkentek egy kicsit. Mert nem akartak rosszat a kis madárnak. Hanem Károly így szólt:

— Nincs miben válogatni. Ha itt hagyjuk, elvész nyomorultan, mert nem tudja megkeresni élelmét. Beviszszük és majd ha meggyógyult, szabadon bocsátjuk.

Ennél okosabbat nem tehettek. Volt egy heverő kis kalitka, abban elhelyezték a beteg madárkát, aztán gondosan ápolták. Eleinte nem sok látszata volt, a kis madár bus maradt; de lassan, lassan begyógyultak sebei, jóízűen falatozott, vidám és fürge lett s kedvenczévé vált mindenkinek. Naponként elmulatgattak vele s egyik hét mult a másik után, már a tavasz is közeledett s a madárka még mindig ott volt a kalitkában. Egyikök sem akart arra

gondolni, hogy megváljanak tőle, mert akkor egy kedves mulatságot vesztenének el.

De valaki mégis volt, a ki másképp gondolkodott. Még pedig az apa, a ki így szólt egy napon:

— Mit gondoltok, jól cselekszik az, a ki jót tesz, de csak azért, hogy neki magának legyen haszna vagy gyönyörűsége belőle, még ha szenved is azután az, a kivel eleinte jót akart cselekedni?

A gyermekek megértették. Még egyszer megsimogatták, eldédeltették a madárkát, aztán kivitték a kertbe és szabadon bocsátották.

— Menj, légy szabad és légy boldog! kiálták utána.

S a madárka boldog is volt. És mikor aztán a bokrokból víg madárdal hangzott, a testvérek örvendve gondolák, hogy talán az ő madárkájok zeng nekik hálaéneket.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 13-dik számában közölt rejtett szó megfejtése:

Irma.

Helyesen fejtették meg: Magassy Dénes, Werkner Artur, Bornemisza Gabriella, Polákovits Ödön, Tausig Hugó, Hajnik Marika, Blum Gyula, Bisiczky Aranka és Janka, Krámer Elemér, Goldschmied Malvin, Tarnai Béla, Krauze Olga, Ella és Dezső, Dózsa Aranka és Ödön, Ascher testvérek, Thuróczy Mariska, Körmeny Elvira és Szerena, Mattiassich Margit, Szapáry Emi, Keczer Stefánia, Redlich Ella és Kornél, Szentivány Egon, Urbanovich Tihamér, Weigl Mariska, Strausz Elza és Irma, Buzáth Mariska, Lövy testvérek, Weisz Béla és Kornél, Kűszler Gizella, Kamermayer testvérek, Moser Anna, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Spitzer Ernő, Villecz Erna, Szalay Jolán és Irma, Grötschel Emma, Paul Honka, Draskóczy Miklós, Préger Hilda és Oszkár, Goldmarek Cornelia és Sándor, Grandjean Pülöp.

*

A »Kis Lap« XXXIII. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szentivány Egon, Nagy Jenő, Weigl Mariska.

Forgó bácsi postája a jövő számban.